בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיטָ״א

פרשת חקת תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת קודש פרשת חקת תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מלימודי פרשת השבוע, והקשר לסעודת 'שלום־זכר' של אחד מאנשי שלומינו, ושמחת חתונה של חתן מאנשי שלומינו.

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש **פרשת חקת**, הוא גילוי נפלא של אמונה, כי הפרשה מדברת מטהרת פרה אדומה, שעליה כתיב **״זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה״** - 'חק' ללא טעם, שזה סובב והולך על האמונה הקדושה של האדם שנקראת 'זאת', שהיא ללא טעם והבנה כלל, אלא אמונה מזוככת בשלימות.

וענין טהרת פרה אדומה הוא הטהרה מטומאת מת, שזו הטומאה הכי חמורה, ונקראת **״אבי אבות הטומאה״**, שזו טומאת הרשעים, שבחייהם נקראים מתים (ברכות יח.), והצדיקים מזכים אותנו לטהרה שלימה ואמיתית מטומאה זו, ומביאים אותנו ל**״אבי אבות הטהרה״**, והכל ע״י כח של **״חֻקַּת״**, שהוא 'חֹק' - ללא טעם והבנה, שכאמור זה סובב והולך על אמונה, שאדם זוכה לאמונה פשוטה וטהורה, בלי שום חכמות והשכלות כלל וכלל, וזוכה להגיע למה שאומר רבינו (ליקו״מ ח״א ס׳ סב) שאצל המאמין באמת, זה כאילו שהוא רואה בעיניו ממש.

וכן זה סובב והולך על לימוד התורה, שאדם לומד תורה ללא טעם והבנה, הוא לא זוכה להבין את דברי התורה, אבל הוא מקיים **״זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה״** - התורה הקדושה אצלו היא בבחינת 'חֹק', וע״י שיהיה חזק בדרך זו - סוף כל סוף יזכה להבין את הכל.

שזהו מה שמצינו בפרשת בשלח, אחר קריעת ים סוף, שעם ישראל הגיעו למקום הנקרא 'מרה', ואומר הפסוק: "וַיָּבֹאוּ מָרָתָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מַיִם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ מָרָה" - ה'מים' זה התורה הקדושה, שנמשלה למים, וכדברי חכמינו הקדושים (תענית ז.) עה"פ (ישעיהו נה, א) "הוֹי כָּל צָמֵא לְכוּ לַמַּיִם" - 'אין מים אלא תורה', והנה אצל האדם זה מר, לא רק שהוא לא מרגיש מתיקות - אלא הוא מרגיש מרירות, ונפשו בשאלתו: **מה אעשה?!**

ממשיכה התורה הקדושה ואומרת: "וַיִּצְעַק אֶל ה' וַיּוֹרֵהוּ ה' עֵץ וַיַּשְׁלֵךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמָּיִם" - משה רבינו מקבל ציווי מהקב"ה להשליך עץ אל המים, ואיתא במכילתא שהיה זה עץ ערבה, מהו ערבה? אומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' עד) שערבה הוא בחינת 'דיבור בלא דעה', כי ערבה דומה לשפתיים, היינו שאדם משתמש בכח השפתיים שלו, והוא מרגיל את שפתיו באמירת מילות התורה הקדושה, ועי"ז מובטח שסוף כל סוף "וַיִּמְתְּקוּ הַמָּיִם" - זה יהיה לך מתוק! אתה תזכה להבין את הכל! רק תמשיך בכל הכוח בדרך הזאת!

ומסיים הפסוק: "שָׁם שָׂם לוֹ 'חֹק' וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ" - 'חֹק' דיקא, ענין "חֻקַּת' הַתּוֹרָה", שהוא ללא טעם, היינו שאדם חזק בזה, אפילו שעובר עליו כל מיני ניסיונות - בחינת "וְשָׁם נִסָּהוּ", הוא לא מתבלבל הוא ממשיך, דיקא עי"ז זוכה לקבל טהרה שלימה, כי "חֹק וּמִשְׁפָּט" שקיבלו שם את השבת ופרה אדומה (ע"ש ברש"י), כי זו טהרת פרה אדומה.

ועל־פי־זה יובן מאד דבר פלא שמוצאים בפרשה, שהנה כאמור פותחת הפרשה ב"זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה", ועל זה אומר רש"י שהיא 'חוקה' ללא כל טעם והבנה, עם כל זאת, אחר כל הפרשה העוסקת בעניין הפרה, בא רש"י ואומר: "וּמִדְרָשׁ אַגָּדָה הֶעְתַּקְתִּי מִיסוֹדוֹ שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה הַדַּרְשָׁן, וְזֶהוּ:", ואז מתחיל לפרש רש"י הקדוש בדרך נפלאה איך שכל ענין הפרה הוא התיקון של חטא העגל, ששם הוה מה דהוה, ועברו על ג' העבירות הכי חמורות - ע"ז, ג"ע ושפיכות דמים,

אבל "**תבוא אמא ותקנח צואת בנה**", והתיקון הוא ע"י פרה אדומה.

ולכאורה יפלא, אם יש ביאור כ"כ נפלא וטעם והבנה כ"כ יפה על כל ענייני עשיית הפרה, איך שהיא באה לתקן את כל חטא העגל - כל ענין וענין שהיה שם [כמבואר ברש"י], א"כ מדוע רש"י התחיל ואמר שזאת 'חוקה' ללא כל טעם והבנה, ואין שום הסבר בה?

אך עפ"י כל הנ"ל אתי שפיר היטב, כי מבואר שאדם צריך לקיים ענין של 'חק', ואע"פ שלא זוכה להבין כל דבר בלימודו - אל ישים ליבו על כך, אלא ימשיך בתורה "חק" - ללא טעם, ואם יהיה חזק בזה, אזי סוף כל סוף באמת יבוא לטעמים נפלאים ומתוקים עד מאד.

ועל-כן החל רש"י לומר שאין שום טעם בעניין הפרה, היינו שזאת עבודתו של האדם הרוצה לקבל טהרת הפרה, שבהתחלה יבוא לו ללא שום טעם והבנה כלל, אך אם יהיה חזק, ולא ירפה כלל, אלא ימשיך בתורה 'חוקה', אזי סוף כל סוף יזכה להבין כאלו טעמים נפלאים - שזה כלל הטעמים שמביא רש"י בסוף פרשת הפרה, שהם "מִיסודו שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה הַדַּרְשָׁן" דיקא, רמז למשה רבינו, שהוא הרבי של כלל נשמות ישראל, המלמדם משפטי הנהגות ישרות, ויזכה לתיקון גמור על כל חטאיו, שזה ענין טהרת הפרה, שמטהרת מחטא העגל, שהיה כלול מכל החטאים רח"ל, וכנ"ל.

ואם אדם יזכה לילך בדרך הזאת של 'חק' - ללא טעם, גם מן השמים ישפיעו עליו השפעות ללא שום טעם, דהיינו שלא יוכלו כל המקטרגים לקטרג על האדם, כי רואים שהוא פועל למטה ללא שום טעם והבנה - אזי כך משפיעים עליו בלי להסתכל על כל מיני קטרוגים ומניעות, וכך הוא בכל ענייני החיים - מציאת הזיווג, שלום בית, פרנסה וכו'.

חכמינו הקדושים משווים זיווגו של אדם לקריעת ים סוף, מדוע? כי בקריעת ים סוף היה את העניין הזה של 'חק' - ללא טעם והבנה; עם ישראל עמדו על הים סוף, ולא ראו שום עצה מה יעשו במצב הנוכחי, חלקם אמרו נילחם עם המצרים, חלקם אמרו ניכנס למדבר, ואף אחד

לא חשב שמיליונים אנשים ייכנסו לתוך הים...

ודייקא אז הגיעה הישועה, דווקא מהמקום שלא חשבת ולא חלמת כלל... והכל בכח שצעקו אל ה', והלכו בדרך הצדיק - משה רבינו, וזכו לישועה שלימה.

ולזה נמשל זיווגו של אדם, כי כך צריך לנהוג בעניין של זיווג - שהוא מחובר יחדיו עם שלום בית [כאמור על ידינו רבות]: **בחור שעדיין לא זכה למצוא את זיווגו, מה יעשה? תצעק אל הקב"ה, תקיים 'חק' - ללא טעם, תדע שאינך מבין מאומה, לך בדרך הצדיק, ואזי תראה סוף כל סוף שהישועה תגיע דוקא מהצד שלא חלמת ולא שיערת ותיארת כלל וכלל!**

כן הוא לענין מציאת הזיווג, שאדם לא רואה איזו דרך איך אפשר להשכין שלום בביתו, אבל הוא יעשה את העבודה שלו בתור 'חק' - בתמימות ופשיטות, יתן מילים טובות, יכבד, יצעק להקב"ה, ילך בדרך הצדיק, ופתאום יראה איך שהישועה תגיע הרבה יותר מהר ממה שחשב...

כן הוא לענין של פרנסה, אדם שסומך עצמו אליו יתברך באמונה תמימה, מקיים 'חק' - ללא שום טעם, כן משפיעים עליו שפע בלי טעם, כי (ביצה טז.) **"חֹק לִישְׁנָא דְּמָזוֹנֵי הוּא"**; ואדם הזוכה לאמץ לעצמו את המידה של 'חק' - ללא שום טעם, הוא זורק את השכל שלו לגמרי, עי"ז משפיעים עליו שפע קודש ללא שום טעם, היינו שאין משגיחים על שום מקטרגים, אלא זוכה לישועות נפלאות בכל הענינים.

הכלל, אדם צריך לדעת שהוא מוכרח לקנות בנפשו את העניין של 'חק' - שיזרוק את שכלו לגמרי ממש, ויציית לדברי הצדיק, היינו שיהיה חזק באמונה - ללא שום חכמות והשכלות, יהיה חזק בלימוד התורה - אפילו ללא הבנה, יהיה חזק בתפילה ובדיבורי אמונה, יהיה חזק בשלום בית, וכשיזכה לילך בדרך של 'חק' - יזכה סוף כל סוף להגיע לטעמים נפלאים עד מאד!

וזהו הטעם לעריכת סעודת **'שלום זכר'** בשבת אחר לידת תינוק - קודם ברית המילה, שבזה מנחמים את

התינוק על התורה ששכח, שהנה כשהיה במעי אמו למד את כל התורה כולה, ולא רק זה אלא השיג וראה את הכל, והנה הוא יוצא לאוויר העולם - והכל נשכח ממנו, הוא נהיה בבחינת 'חֹק' - ללא שום טעם והבנה כלל, אבל את זה מלמדים אותו לכל משך ימי חייו: אתה תזכה לילך בדרך של 'חֹק', ואם תהיה חזק בזה - סוף כל סוף תגיע לטעמים נפלאים, אבל מוכרחים מקודם ללכת בדרך של 'חֹק' - שאינך מבין כלום, ואתה מרגיש ללא שום טעם, תחזיק מעמד ותראה פלאות!

וטעם הסעודה הזאת שהיא דיקא בשבת, כי גם שבת הוא ענין של 'חֹק' - ללא טעם, למה שובתים בשבת? כי כך צוה הקב"ה! אין על זה טעם! אנחנו לא שואלים שאלות! ובכח הזה מנחמים את הילד שעכשיו נולד, שיזכה לחֹק הקדוש הזה.

ועל כן במרה ניתן להם גם מצות שבת, וכאמור לעיל עה"פ "שָׂם שָׁם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט" - ששם ניתנה להם השבת, וכתיב "חֹק" - ללא טעם, כי זו קדושת שבת, שהיא קדושת האמונה, שגם היא ללא שום טעם כלל.

וזהו לימוד לחתן שעכשיו בונה בית נאמן בישראל, כי מהו בית "נאמן"? "נאמן" היינו מיוסד על יסודות של "אמונה", שבני הזוג הולכים באמונה פשוטה ותמימה, חיים את חייהם עפ"י יסודות ההלכה, עפ"י דרך התורה הקדושה, והכל בתמימות ופשיטות, לא שואלים "למה", מתנהגים עפ"ד התורה הקדושה; זה נקרא בית "נאמן" בישראל - אמונה טהורה!

ואיתא בספרים הקדושים: 'חֹק' גימטריא 'גֵּיהִנֹּם', כי זהו כלל גדול: "זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹקִים" (קהלת ז, יד), מצד אחד יש 'חֹק' - ללא שום טעם והבנה, ואז החיים הם 'גַּן עֵדֶן' עלי אדמות, ומאידך יש את ה'גֵּיהִנֹּם', שאם אדם לא זוכה לזרוק את השכל שלו ולקיים בשלימות ענין של "חֹק", אזי חייו מרורים הם, ומרגיש גֵּיהִנֹּם כבר בעלמא הדין, רחמנא ליצלן.

זהו הלימוד הנפלא של פרשת השבוע, והקשר לסעודת 'שלום זכר', והלימוד לחתן שזוכה לבנות בית

נאמן בישראל, שאדם צריך לקנות בנפשו ענין של 'חֹק' - זרוק את השכל שלך לגמרי, שיהיה לך אמונה טהורה, לימוד התורה, הכל בבחינה של 'חֹק', וכשיהיה חזק בזה - סוף כל סוף ירגיש כל הטעמים שבעולם.

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים, ולקבל מהם את לימודיהם הנפלאים, ויזכו ההורים להכניס את בנם בבריתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו, ולגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים, ונזכה כולנו לראות בגילוי שכינה בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן !

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קודש פרשת חקת תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפו״מ של רבינו, מעשה ב׳ – ממלך וקיסר

לשון רבינו ז״ל בסיפורי מעשיות:

וַאֲבִיהֶן שֶׁל הַבְּנוֹת שָׂרִים הַנַּ"ל, שֶׁהָיוּ רְגִילִים שֶׁיַּגִּיעוּ לָהֶם אִגְּרוֹת זֶה מִזֶּה, וְעַתָּה רָאוּ שֶׁהֵם שׁוֹלְחִים אִגְּרוֹת, וְאֵין לָהֶם שׁוּם אִגֶּרֶת מִבְּנוֹתֵיהֶם עָמְדוּ הַשָּׂרִים וְנָסְעוּ בְּעַצְמָן לְשָׁם, וְלֹא מָצְאוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם. וְחָרָה לָהֶם מְאֹד, וְאָמְרוּ לִשְׁלֹחַ אֶת הַמֶּלֶךְ (דְּהַיְנוּ לְמָקוֹם שֶׁשּׁוֹלְחִין הַחַיָּבִים מִיתָה, שֶׁקּוֹרִין פַּארְשִׁיקְן), כִּי הֵם הָיוּ הַשָּׂרֵי מְלוּכָה, אַךְ נִתְיַשְּׁבוּ: מָה חָטָא הַמֶּלֶךְ שֶׁיִּתְחַיֵּב שִׁלּוּחַ, כִּי נָאֶנַס בַּדָּבָר? וְהִסְכִּימוּ לְהַעֲבִירוֹ מִמַּלְכוּתוֹ וּלְגָרְשׁוֹ, וְהֶעֱבִירוּ אוֹתוֹ וְגֵרְשׁוּהוּ, וְהָלַךְ לוֹ.

וְהִיא (הַיְנוּ הַבַּת קֵיסָר הַנַּ"ל, שֶׁבָּרְחָה עִם הָאַחַת־עֶשְׂרֵה בְּנוֹת שָׂרִים) הָלְכָה עִם הַסְּפִינָה. אַחַר־כָּךְ נִנְעֲרוּ הַשָּׂרוֹת הַנַּ"ל (וְהִתְחִילוּ שׁוּב לְשַׂחֵק כְּמִקֹּדֶם, כִּי לֹא יָדְעוּ שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר הָלְכָה מִן הַסְּפָר), וְאָמְרוּ לָהּ: נַחֲזֹר. וְהֵשִׁיבָה לָהֶם: נִשְׁהֶה עוֹד כָּאן קְצָת. אַחַר־כָּךְ עָמַד רוּחַ סְעָרָה וְאָמְרוּ: נַחֲזֹר לְבֵיתֵנוּ. וְהוֹדִיעָה לָהֶם, שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר פֵּרְשָׂה מִן הַסְּפָר. וְשָׁאֲלוּ אוֹתָהּ עַל מָה עָשְׂתָה כֵּן, וְאָמְרָה, שֶׁהָיְתָה יְרֵאָה פֶּן תִּשָּׁבֵר מֵחֲמַת הָרוּחַ סְעָרָה, עַל כֵּן הֶכְרְחָה לְהַתִּירָהּ וְלִפְרֹשׂ הַוִּילָאוֹת. וְהָיוּ הוֹלְכִים עַל הַיָּם (הַבַּת קֵיסָר עִם הָאַחַת־עֶשְׂרֵה בְּנוֹת שָׂרִים הַנַּ"ל), וְהָיוּ מְזַמְּרִים שָׁם בִּכְלֵי־זֶמֶר. וּפָגְעוּ בְּפָלָטִין, וְאָמְרוּ לָהּ הַשָּׂרוֹת הַנַּ"ל: נִתְקָרֵב לְשָׁם, וְלֹא רָצְתָה, וְאָמְרָה כִּי נִתְחָרְטָה עַל שֶׁנִּתְקָרְבָה אֵצֶל פָּלָטִין הַנַּ"ל (הַיְנוּ עַל שֶׁנִּתְקָרְבָה לַפָּלָטִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, שֶׁרָצָה לִשָּׂא אוֹתָהּ, כַּנַּ"ל).

פתח ואמר מו״ר שליט״א: אנחנו אוחזים במעשה ממלך וקיסר, ומספר רבינו: וַאֲבִיהֶן שֶׁל הַבְּנוֹת שָׂרִים הַנַּ"ל, שֶׁהָיוּ רְגִילִים שֶׁיַּגִּיעוּ לָהֶם אִגְּרוֹת זֶה מִזֶּה, וְעַתָּה רָאוּ שֶׁהֵם שׁוֹלְחִים אִגְּרוֹת, וְאֵין לָהֶם שׁוּם אִגֶּרֶת מִבְּנוֹתֵיהֶם, עָמְדוּ

הַשָּׂרִים וְנָסְעוּ בְּעַצְמָן לְשָׁם, וְלֹא מָצְאוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם - כאן מונח לימוד נפלא של כיבוד אב ואם: אמנם בזמנם לא היו טלפונים, והדרך היחידה לתקשר היתה דרך מכתבים, ורואים שדרכן של בנות השרים היתה לשלוח להוריהן מכתבים, וכך צריך לנהוג כל אחד ואחד, בזמנינו ב"ה יש דרך שיכולים להתקשר, צריך בכל יום להתקשר להורים ולדרוש בשלומם! לא רק פעם בשבוע וכדו', אלא בכל יום! לא מוכרחים לקיים שיחה ארוכה כל פעם... מספיק רק לאחל "בוקר טוב/ערב טוב", לדרוש בשלומם "מה שלומכם? מה נשמע?" בזה מקיימים מצות עשה מדאורייתא של כיבוד אב ואם!

ונחוץ לכל אחד ואחד לדעת: **להורים מספר אך ורק עדכונים טובים! "הכל בסדר, הכל מצוין, קיבלתי בעל/אשה כ"כ טוב/ה, הכל נפלא ביותר", ולא לספר כל מיני בעיות וקשיים וכו' הן בעניינים כספיים והן בשאר עניינים!**

מוהרא"ש זי"ע היה מפרש בזה את הפסוק (בראשית ב, כד) "עַל כֵּן יַעֲזָב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד", ולכאורה מהו "יעזוב איש את אביו ואת אמו", וכי אחר החתונה עוזבים את ההורים ח"ו? הלא כיבוד אב ואם היא מצוה תמידית - הן לפני החתונה והן אחר החתונה, הן בחייהם והן אח"כ... א"כ מהו "יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו"?

היה מסביר מוהרא"ש הקדוש: 'לעזוב את האבא והאמא' היינו להפריד מהם כל העניינים של כסף, בגדים וכו', ולספר להם אך ורק דברים טובים, אם יש בעיות - הולכים לרב וצדיק, ויכולים להתייעץ על כל דבר ודבר, אבל להורים מספרים רק טוב! שיהיה להורים רק נחת! בזה מקיימים בשלימות מצות כיבוד אב ואם.

ממשיך רבינו לספר: **וְחָרָה לָהֶם מְאֹד** - לאלו ההורים של הבנות על שלא מקבלים שום אגרות מהן, **וְאָמְרוּ לִשְׁלֹחַ אֶת הַמֶּלֶךְ (דְּהַיְנוּ לְמָקוֹם שֶׁשּׁוֹלְחִין הַחַיָּבִים מִיתָה, שֶׁקּוֹרִין פַּאַרְשִׁיקְן), כִּי הֵם הָיוּ הַשָּׂרֵי מְלוּכָה** - וחשבו שידו בדבר, **אַךְ נִתְיַשְּׁבוּ: מֶה חָטָא הַמֶּלֶךְ שֶׁיִּתְחַיֵּב שִׁלּוּחַ, כִּי נֶאֱנַס**

בַּדָּבָר? כי כך הוא ג״כ בקדושה, שיש לפעמים בעיות שונות, וכי הרב והצדיק חייבים בהכל? הלא יש בחירה לאדם, ופעמים שקורים כל מיני דברים הדרושים תיקון ושיפור, ואין זה מלמד משהו שלילי על הרב והצדיק ח״ו, כי הבחירה ביד אדם - לעשות או לא.

וְהִסְכִּימוּ לְהַעֲבִירוֹ מִמַּלְכוּתוֹ וּלְגָרְשׁוֹ, וְהֶעֱבִירוּ אוֹתוֹ וְגֵרְשׁוּהוּ, וְהָלַךְ לוֹ - ופה מונח לימוד של מידת השלום, כמה צריכים להישמר ולהיזהר מכל מיני מעשים פזיזים ובלתי אחראיים, כמה צריכים להיזהר מכל מיני מחלוקת ומריבות, הלא הם בעצמם התיישבו שבאמת הוא אנוס בדבר, א״כ מדוע להעבירו ממלכותו?... אין זה כי אם שמתגבר ענין המחלוקת ויש חוסר שלום, וצריכים זהירות רבה בזה.

וְהִיא (הַיְנוּ הַבַּת קֵיסָר הַנַּ״ל, שֶׁבָּרְחָה עִם הָאַחַת־עֶשְׂרֵה בְּנוֹת שָׂרִים) הָלְכָה עִם הַסְּפִינָה - היינו שהמשיכו בדרכם עם הספינה על הים, **אַחַר־כָּךְ נִנְעֲרוּ הַשָּׂרוֹת הַנַּ״ל (וְהִתְחִילוּ שׁוּב לְשַׂחֵק כְּמִקֹּדֶם, כִּי לֹא יָדְעוּ שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר הָלְכָה מִן הַסְּפָר), וְאָמְרוּ לָהּ: נַחֲזֹר!**

וְהֵשִׁיבָה לָהֶם: נִשְׁהֶה עוֹד כָּאן קְצָת - כי עוררה אתם שינצלו היטב את הזמן שזוכים להיות ״על הים״.

אַחַר־כָּךְ עָמַד רוּחַ סְעָרָה וְאָמְרוּ: נַחֲזֹר לְבֵיתֵנוּ! וְהוֹדִיעָה לָהֶם, שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר פָּרְשָׂה מִן הַסְּפָר. וְשָׁאֲלוּ אוֹתָהּ עַל מֶה עָשְׂתָה כֵּן, וְאָמְרָה, שֶׁהָיְתָה יְרֵאָה פֶּן תִּשָּׁבֵר מֵחֲמַת הָרוּחַ סְעָרָה, עַל כֵּן הֶכְרְחָה לְהַתִּירָהּ וְלִפְרֹשׂ הַוִּילָאוֹת. וְהָיוּ הוֹלְכִים עַל הַיָּם (הַבַּת קֵיסָר עִם הָאַחַת־עֶשְׂרֵה בְּנוֹת שָׂרִים הַנַּ״ל), וְהָיוּ מְזַמְּרִים שָׁם בִּכְלֵי־זֶמֶר - כי כאן עיקר המבחן של האדם: מה מעשיך בעת שעובר עליך ״רוח סערה״, האם גם אז אתה זוכה להיות בשמחה ואתה מזמר בכלי זמר?...

רבנו הקדוש מלמד אותנו (ליקו״מ ח״א סי׳ לח) על הפסוק (תהלים קמח, ח) ״רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְּבָרוֹ״, שכל ״רוח סערה״ שעובר על האדם זה רק מחמת שאיננו שומר על דיבורו.

הפסוק אומר (משלי כא, כג) ״שֹׁמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ״ - אדם ששומר על הפה שלו, הוא נשמר מכל הצרות, כי כל הצרות והבעיות שעוברות על האדם זה רק מחמת

שהוא לא שומר על דיבורו, הוא מפקיר את הדיבור שלו, ועי"ז יש לו את כל ה"רוח סערה" במוחו, ואין לו ישוב הדעת לרגע, אין למוחו מנוחה, הוא רק מבוהל ומבולבל, הכל כי לא שומר על דיבורו!

ורבינו מגלה שם, ש"סערה" זה אותיות ס"ה - שם אדנ"י, ואותיות ר"ע - שהוא כ"ז אותיות (כולל אותיות כפולות - מנצפ"ך) כל אחד כלול מעשרה, ע"ש, היינו שהוא לקח את האותיות הקדושות, ובמקום להשתמש עמן בקדושה - השתמש עמן לדברים לא טובים, לדיבורים לא טובים, רח"ל, וזה הגורם לו את כל ה"רוח סערה".

וזה מה שקרה כאן, שהיתה "רוח סערה" בים, אך בת הקיסר - הנשמה הקדושה - היא מחזקת ומאמצת את כל י"א בנות השרים, ומגלה להם איך יזכו להינצל מהרוח סערה הזאת שיש עם הים, איך להשתמש עם הדיבור בקדושה, ואיך לזכות להיות בשמחה, שזה מה שמחזיק את האדם על עמדו בכל מה שעובר עליו.

וכל זה הוא רמז לחיי האדם, שגופו זה הספינה, והיא נמצאת על הים, ולפעמים יש רוחות סערה... וכמו שכתוב אצל יונה (א, ד) "וַיְהִי סַעַר גָּדוֹל בַּיָּם וְהָאֳנִיָּה חִשְּׁבָה לְהִשָּׁבֵר", ומה כתוב אח"כ? "וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֹבֵל וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לְּךָ נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל אֱלֹהֶיךָ" - עורר אותו על הדיבור הקדוש, שזה הלימוד לאדם: אתה נמצא על הים, יש רוח סערה מאד מאד גדולה, מה עושים? **תצעק להקב"ה! תקדש את הדיבור שלך! תבלה את השפתיים שלך!**

שזה כל הלימוד של פרה אדומה [המובא בפרשת השבוע] - "וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ", תקדש את השפתיים שלך בדיבורים קדושים! זו טהרת פרה אדומה!

ממשיך רבינו לספר: **וּפָגְעוּ בְּפָלְטִין** - הם הגיעו עם הספינה לאיזה פלטין, **וְאָמְרוּ לָהּ הַשָּׂרוֹת הַנַּ"ל: נִתְקָרֵב לְשָׁם! וְלֹא רָצְתָה** - כי כבר הרגישה בעצמה מה זה להתקרב לפלטין, ואיך שזה לא כ"כ מומלץ... **וְאָמְרָה כִּי נִתְחָרְטָה עַל שֶׁנִּתְקָרְבָה אֵצֶל פָּלְטִין הַנַּ"ל (הֵינוּ עַל שֶׁנִּתְקָרְבָה לַפָּלְטִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, שֶׁרָצָה לִשְׂא אוֹתָהּ, כַּנַּ"ל)** - ועל כן בודאי שעכשיו

תישמר מאד שלא להתקרב לפלטין הנוכחי.

וזהו לימוד נחוץ מאד לאדם, לבל יחפוץ לגשת לכל דבר שיש - הנה יש פלטין, מה אתה מחפש שם? ! בשביל מה ללכת לשם? ! לא מחכים לך שם עם זכיה בלוטו... מכל ביליונים אנשים שיש בעולם דוקא שם תמצא משהו טוב?... אל תתקרב! מה לך לחפש שם? !...

וכל זה נובע משעמום, שאין לאדם מה לעשות, הוא משועמם, ומחפש כל מיני דברים מוזרים, יושב בטל ומפצח גרעינים... וממילא יש לך דרך ארץ, ואתה שם את הקליפות באשפה באופן מסודר ונקי, אבל לא רק שמפצח במקום ציבורי - בבית מדרש וכדו', אלא עוד מפזר את הכל באופן בזוי, ורוצה שינקו אחריו... איזה ביזיון זה! הן ביזיון לך לעצמך - שאתה מתנהג כך, והן ביזיון לכל המקום כולו, שיש גרעינים מפוזרים בכל פינה...

אדם חושב שהגרעינים מרגיעים לו את העצבים, ובעצם זה גורם בדיוק ההפך...ובדיוק כמו בעישון, אדם חושב שהעישון ירגיע לו את העצבים, ובעצם זה רק מגביר את עצביו... וכמו שרואים בחוש, אדם שמעשן ללא הרף, אז הוא זורק את הסיגריה על הארץ מתוך עצבים... זו מציאות! וכל זה נובע משעמום שיש לאדם...

אסור שיהיה מושג של שעמום אצל יהודי! מה זה להיות משועמם? תעשה משהו! תלך לביהכנ"ס להתפלל, התפללת? תלמד משהו, למדת? תדבר כמה דיבורים אל הקב"ה, התבודדת? לך תעשה צדקה וחסד - באיזה אופן שיש, הן לעזור למישהו בפועל ממש, הן לקיים מצות ביקור חולים, לגמול חסד עם הזולת, תעשה משהו עם הזמן! הזמן הוא כ"כ יקר וקצר, עד שמרוב שיש כ"כ הרבה דברים חשובים לעשות, אין הזמן מספיק כלל וכלל... ליהודי אסור שיהיה משעמם! זה מביא אותו לדברים לא טובים!

ואת הלימודים האלה מקבלים מהצדיקים, שהם מגלים לאדם לימודי החיים, איך שיכולים לחיות חיים טובים בזה העולם, והעיקר

שיזכה האדם לבטל את ישותו וגאוותו, וייכנע לפני הצדיק.

יש כאלו הטוענים "אני חסיד של רבינו", או שטוען שהוא תלמיד של רבי שכבר הסתלק מזה העולם, והוא איננו צריך אף אחד... אתה חתיכה של גאוה! למה אתה אומר שאינך צריך לקבל מאף אחד? כי אתה רוצה לעשות מה שבא לך... "עבדא בהיפקרא - ניחה ליה"... אתה רוצה לעשות ככל העולה על דעתך, אז אתה טוען שאתה "חסיד של רבינו", אתה תלמיד של צדיקים שהיו כבר בזה העולם, והנה אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה...

בשעה שאם יש לאדם צדיק ומורה דרך - כבר יש מישהו המפקח עליו, הוא נשמר מכל מיני דברים אסורים, הוא זוכה לקבל חיות חדשה בכל פעם, להינצל מכל ה"רוח סערה" שיש על הים, הוא מקבל משפטי הנהגות ישרות לכל ימי חייו, שהצדיק מעורר אותו: תלמד שיעורי תורה, תדבר כמה דיבורים אל הקב"ה, תעשה צדקה וחסד, תן מילה טובה בבית! הגן עדן יכול להיות בבית שלך - זה אפשרי!

רבינו ז"ל אומר (חיי מוהר"ן, סימן תקנח), **'שֶׁהָעֲבוֹדָה הַגְּדוֹלָה שֶׁבַּגְּדוֹלוֹת בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם קַלָּה בְּיוֹתֵר לַעֲשׂוֹת מֵעֵסֶק קְנְיָן שֶׁמַּטְרִיחִין עַצְמָן בִּשְׁבִיל פַּרְנָסָה וְעִסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה'; ע"ש. הצדיק מגלה לך: בעבודת ה' ההשקעה קלה ביותר, תפתח את הפה שלך ותדבר אל הקב"ה! זה מה שמבקשים ממך! תקדש את הדיבור שלך! במקום שתשתמש עם השפתיים שלך בשביל עישון - שרק מגביר לך את העצבים, וגורם לך כ"כ הרבה דברים לא טובים, תבלה את השפתיים שלך בקדושה - בדיבורי תורה, דיבורי תפילה, דיבורי צדקה וחסד, כך תזכה לטהרה אמיתית!**

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, לקבל מהם את לימודי החיים, ובקרוב נזכה לקבל פני משיח צדקנו בגאולה השלימה!

לכל ענייני הגיליון: s0584563404@gmail.com